

Begrænsning og Standsning af Arbejds- kampe. Jeg maa imidlertid i høj Grad beklage, at den højtærede Socialminister overfor det, som er Hovedsagen ved Lovens Fornyelse, har indtaget en vaklende og usikker Holdning. Det maa beklages, at den højtærede Minister ikke har faaet Øje paa, at der indenfor den store Kommission, som har haft Sagen til Behandling, er et Flertal paa 28 Medlemmer, som, om end under lidt forskellige Former, stiller Krav om, at Parterne skal møde for Forligsmanden *med Mandat* til at slutte Overenskomst. Jeg tror afgjort, og det er en Opfattelse, som ogsaa mit Parti deler, at det vil være af meget stor Betydning med Hensyn til fremtidige Konflikters Begrænsning og nogenlunde hurtige Afslutning, at et saadant Mandat tilvejebringes ved dertil sigtende Lovbestemmelser. Men det er bedre at gøre, hvad man formaar for at forebygge end for at helbrede, og det er dertil, vort Forslag sigter. Nu er der jo det beklagelige, at socialdemokratiske Ledere, anførte af selve den højtærede Statsminister, ikke kan høre vor Henstilling til Erhvervs- livet om at tage Tidens Kaar for Produktionen, saaledes at denne kan blive konkurrencedygtig og prismæssigt komme paa Niveau med Købeevnen, ikke kan høre os henstille, at man frivilligt bør søge at naa dette Maal, uden at man raaber: „Løn- trykkeri!“ efter os. Dette stemmer ikke Arbejderne til Imødekommenhed med Hensyn til at faa Arbejdet i Gang — og Betydningen af at bøje sig under Vilkaarene er dog, synes det mig, indlysende klar. Men selv hvor der kan stilles Garanti for, at en Reduktion af Kapitalens og Arbejdets Krav, altsaa udbyttmæssige og lønmæssige Krav, vil give Beskæftigelse til Hundreder ledige Par Hænder, selv der støder man paa Vanskeligheder. Det er offentlig i Pressen hævdet og belyst med Eksempler, at der fra Landsorganisationens, De samvirkende Fagforbunds, Side mere end een Gang er rejst Hindringer mod Tilvejebringelsen af saadanne Overenskomster, som ser bort fra de Løn- og Arbejdstidsbestemmelser samt de Udbyttekrav, som man ellers mener at kunne stille. Man hævder og gennemfører en Fagfor- eningspolitik, der principielt hævder Overenskomsternes Urorlighed, og det uden Hensyn til, at de jo meget hyppigt er Resultat af Kampe, til syvende og sidst kun er Udtryk for, hvad den stærkere har kunnet aftvinge den svagere. Man tager intet Hensyn til, om de er forældede, om de slet ikke

svarer til de Kaar, som Tiden byder Er- hvervslevet, hvis Produktionen skal være konkurrencedygtig. Glædeligvis er der jo trods Agitationen for det modsatte — en Agitation, som efter min Mening er af højst skadelig Beskaffenhed — dog Eksempler paa, at Parterne har fundet hinanden, og at Arbejdet er kommet i Gang, men det er desværre kun enkeltstaaende Tilfælde; Af- slag, Afvisning er hyppigere, selv hvor Gavanti for øget Beskæftigelse kan gives. Og det er hævdet fra meget vidende Side i disse Spørgsmaal, at Vanskelighederne min- dre kommer fra Arbejderne paa den lokale Arbejdsplads end fra Organisationerne, først og fremmest fra Landsorganisationerne, som hævder Nødvendigheden af fuldstændig ens- artede Arbejdsvilkaar uden Hensyn til Ar- bejdets særlige Karakter og de Muligheder, som den enkelte Virksomhed kan byde paa. Og heroverfor har Regeringen efter vor Op- fattelse hidtil hverken vist Forstaaelse eller Villie eller Evne, tværtimod stiller den sig paa Negativitetens Side, ikke mindst gennem de Udtalelser, som den højtærede Statsmini- ster ved mange forskellige Lejligheder har fremsat. Der er en Følge deraf, som jeg i denne Forbindelse ganske kort vil tillade mig at fremdrage, og det er den Opfattelse, som desværre efterhaanden breder sig i videre og videre Kredse angaaende den sociale Lovgivnings Indfyldelse paa disse Forhold. Man hører Gang paa Gang hævdet at det er Arbejdsløshedsunderstøttelsen, der danner Baggrunden for hele den Stilling, der indtages til disse Problemer, og ganske sær- ligt, at det er den fortsatte Hjælp, den, hvor- til Arbejdsgivere, Stat og Kommune yder Beløbene. Jeg skal ikke dømme om, med hvilken Ret saadant siges, men det hævdes almindeligt paa offentlige Møder og i Pressen, at naar Forholdene er saa overordentlig vanskelige i Henseende til at faa Arbejdet i Gang paa Vilkaar, som afviger fra de overenskomstmæssige, men som er fornødne, hvis man skal kunne konkurrere, ja saa er Grunden den, at ingen Arbejder føler, at han gennem Arbejdets Afkastning skal skaffe sig Midler til at imødegaa Sygdom, Invaliditet, Ulykke, Alderdom, saaledes at det bliver nødvendigt for ham at arbejde, paa de Vilkaar, som man maa underkaste sig, hvis Arbejde skal fremskaffes. Social- lovgivningen er Sovepuden, det er det, man hører fra vide Kredse i vort Folk, det lyder mangestemmigt. Jeg skal ikke paa nogen Maade gøre disse Ord til mine, end sige til mit Partis; jeg refererer kun, men jeg har fremdraget dette for at vise en af de Farer,